

F. t. l. vedr. landbrugsejendomme.

når en ejendoms-bygninger er nedbrændt, og genopførelse ikke kan ske på rentabelt grundlag.

Ifølge § 7, stk. 1, i landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 442 af 5. december 1967 om landbrugsejendommens notering som familieejendomme skal matrikelmyndighederne påse, at der ikke sker forøgelse af ejendomme, for hvilke der er foretaget notering i matriklen som familieejendom i henhold til landbrugslovens § 17, stk. 3, uden at der samtidig sker slettelse af noteringen i matriklen, jfr. dog herved bekendtgørelsens § 7, stk. 2. Bestemmelsen tager efter landbrugsministeriets opfattelse kun sigte på tilfælde, hvor en landbrugsejendom, der er noteret som familieejendom, søges forøget med jord udefra, og er ikke til hinder for, at der sker omlægning af jorder mellem ejendomme, der hver især er noteret som familieejendom og tilhører samme ejer, eller at der sker sammenlægning af familieejendomme, der ejes sammen. Da bestemmelsen har givet anledning til tvivl, vil landbrugsministeriet imidlertid i forbindelse med lovforslagets gennemførelse drage omsorg for, at bekendtgørelsen ændres på det omhandlede punkt.

Til nr. 14 og 15.

Efter nugældende lovs §§ 16 og 20 er det som en undtagelse fastsat, at landbrugsejendomme, der er beliggende i områder, der ved byudviklingsplan er udlagt til inderzone, frit kan erhverves, uanset om erhververen i forvejen ejer flere landbrugsejendomme, og at sådanne ejendomme endvidere er undtaget fra erhvervelsesbegrænsningerne for selskaber m. v.

Ved lov nr. 315 af 18. juni 1969 om by- og landzoner er zonedragningen i henhold til byreguleringsloven m. v. afløst af en opdeling af landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner, således at områder, der er planlagt til bebyggelse, ved lovens ikrafttræden den 1. januar 1970 er blevet byzone eller sommerhusområde, medens resten af landet er landzone. Da de hensyn, der ligger bag erhvervelsesbegrænsningerne for landbrugsejendomme, kun i begrænset udstrækning gør sig gældende for ejendomme, der inden for en kort årrække kan påregnes inddraget til bebyggelsesformål, er der i konsekvens heraf foreslået den ændring, at erhvervelsesbegrænsningerne i §§ 16 og 20 kun skal gælde i landzoner. Det bemærkes herved, at landbrugsejendomme beliggende i byzone eller sommerhusområde skal medregnes i antallet af ejendomme, som en person i forvejen besidder, når han ønsker at erhverve landbrugsejendomme i landzoner.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, har et flertal af landbokommissionens medlemmer været af den opfattelse, at der i øvrigt ikke bør

foretages ophævelse eller ændring af de nugældende bestemmelser, hvorefter navngivne personer frit kan erhverve indtil 2 landbrugsejendomme uanset størrelse, og hvorefter selskaber m. v. kun kan erhverve landbrugsejendomme med tilladelse fra landbrugsministeren. Ud fra ønsket om en videregående mulighed for tilpasning af markbruget i retning af større driftsenheder har et flertal af kommissionens medlemmer imidlertid anset det for påkrævet, at der i forbindelse med en lempelse af den nuværende administrative praksis efter landbrugslovens § 19 åbnes mulighed for, at navngivne personer i særlige tilfælde kan opnå tilladelse til erhvervelse af flere landbrugsejendomme. Der tænkes herved navnlig på tilfælde, hvor der er tale om erhvervelse af flere mindre ejendomme, der på lidt længere sigt, eventuelt i forbindelse med magleæg eller køb af mellemliggende jorder, vil kunne sammenlægges til en hensigtsmæssig driftsenhed, samt tilfælde, hvor de almindelige betingelser for sammenlægning vil kunne opfyldes, men hvor sammenlægningen vil medføre betydelige vanskeligheder, f. eks. på grund af uensartet behæftelse.

Med henblik på en lettelse af landbrugets finansieringsproblem, navnlig ved generationsskiftet, har et flertal af kommissionens medlemmer endvidere anset det for påkrævet, at der i forbindelse med en ændring af den administrative praksis efter landbrugslovens § 21 i en vis udstrækning åbnes adgang til anvendelse af kommanditselskabsformen inden for landbruget. Der tænkes herved navnlig på tilfælde, hvor flere arvinger i fællesskab overtager en landbrugsejendom, og medarbejderne er villige til at lade deres kapital blive stående i ejendommen for derved at sikre, at gårdarvingen kan overtage ejendommen på vilkår; der står i et rimeligt forhold til ejendommens afkastningsevne, samt tilfælde, hvor ejeren af en landbrugsejendom i levende live ønsker at overføre værdierne til næste generation. Det er herved forudsat, at der i selskabets vedtægt indeholdes bestemmelser, der sikrer, at den af deltagerne, der skal varetage ejendommens drift, sikres fuld dispositionsfrihed med hensyn til ejendommens almindelige drift som økonomisk fuldt ansvarlig deltager, at kredsen af interessenter ikke udvides udover visse snævre rammer, samt at det sikres, at ejendommen ikke stedse unddrages den almindelige frie omsætning.

Landbrugsministeriets administrative praksis vil blive tilrettelagt i overensstemmelse med de af landbokommissionen vedtagne udtalelser.

Til nr. 16.

Forslaget er en konsekvens af nr. 13.